

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IV / Číslo 2

únor 1999

Cena : 8,- Kč

Kdo žije v krásné krajině, už se na ni nedívá. Dívá se jen turista. Ve všem jsme buď domácí, nebo turisté.

Martin Nitsche

Z obsahu:

Litoměřická kapitula má nového probošta.
(str. 4)

Jak se rodí Zdislava díl I.
(str. 7)

P. Rudolf Zimandl a jeho farnost Mcely.
(str. 8-9)

Začátek seriálu rozhovorů s názvem: "Naši bohoslovci".
(str. 10)

Rodičovské požehnání.
(str. 13)

Bůh Otec - rok 1999
(str. 3)

<http://web.telecom.cz/zdislava>

Tomáš Halík presidentem ČKA

Praha: Prezidentem České křesťanské akademie (ČKA) na další šestileté funkční období byl znovuzvolen Prof. Tomáš Halík na valné hromadě ČKA (23.1.). Viceprezidenty ČKA se stali přírodovědec Prof. Jan Bednář, předseda Akademického senátu Univerzity Karlovy a historik Dr. Jan Stříbrný. Prof. Halík stojí v čele ČKA od prosince 1990, kdy nastoupil do této funkce po smrti významného českého teologa a obhájce lidských práv ThDr. Josefa Zvěřiny.

ČKA je nezávislé občanské sdružení, které čítá přibližně 1250 členů různého náboženského vyznání; má 13 odborných sekcí a místní skupiny v 27 českých městech. Zabývá se pořádáním přednášek, kolokvií a mezinárodních konferencí, publikuje knihy a časopisy, vede knihovny, řeší výzkumné úkoly a spolupracuje s řadou občanských, církevních i vědeckých institucí doma i v zahraničí.

Bula k velkému jubileu již vyšla

Vatikan/VIS: O otázce povahy manželství ve světle přirozeného zákona promluvil papež Jan Pavel II. u příležitosti zahájení právního roku k vatikánským právníkům.

Konstatoval, že se dnes často zpochybňuje hodnota a význam manželství. Papež uvedl, že je nutné vidět rostoucí počet faktických svazků a kampaní, jejichž cílem je ovlivnit veřejné mínění v tom smyslu, aby důstojnosti manželství dosáhly také tyto „svazky de facto“, včetně soužití osob stejného pohlaví.

Manželská láska není především založena na citech, jde spíše o oddanost druhému, která je přijímána jako přesný akt

vůle. Právě toto kvalifikuje manželskou lásku. Když se oddání jednou uskuteční a je se souhlasem přijato, láska se stává manželskou a neztrácí tento charakter. Simulováním souhlasu získává manželství pouze vnější hodnotu, která neodpovídá vzájemnému daru lásky, výlučné, nerozlučné a plodné lásce.

Ve světle těchto zásad je možné stanovit a pochopit zásadní rozdíl mezi faktickými svazky - i když se prohlašuje, že jsou založeny na lásce - a manželstvím, kde láska neznamená jen morální, ale i právní závazek. Rovněž tak předstírání a připisování manželské reality svazku dvou osob stejného pohlaví je z hlediska těchto principů nevhodné.

Papež svůj projev uzavřel tím, že pouze ve svazku dvou lidí různého pohlaví může jednotlivec dojít naplnění v syntéze jednoty a vzájemného psychofyzického doplňování. Láska není účelem sama o sobě, ale jde o hluboký mezosobní vztah, který dosahuje svého vrcholu ve vzájemném odevzdání se, ve spolupráci s Bohem Stvořitelem - konečným zdrojem každého nového lidského života.

Seminarista zavražděn

Kongo/KNA: V Kongu-Brazzaville byl zavražděn katolický seminarista. Podle oznámení vatikánské misijní tiskové agentury „Fides“, byl 30letý Guy Alfred Nakavoua odvezen (21.12.1998) při předání Institutu milicemi prezidenta Sassou Nguesso a poté zavražděn. Zpráva pronikla do zahraničí teprve nyní.

K posílení prezidentových oddílů přibýlo do země 300 kubánských žoldnů. Při zosťřených bojích v republice Kongo, které trvají od prosince loňského roku, bylo zpusťtošeno mnoho farností - zejména na jihu diecéze Brazzaville.

Příprava národní pouti do Říma

Praha: Celonárodní poutí věřících z České republiky společně s biskupským sborem (českých a moravských biskupů, kněží, řeholnic, řeholníků a ostatních věřících) do Říma - u příležitosti Velkého jubilea roku 2000 - se uskuteční ve dnech 31.3. až 2.4.2000.

Poutní referenti českých a moravských diecézí a apoštolského exarchátu se setkali (19.1.) v Praze na prvním pracovním setkání, aby společně s generálním sekretářem České biskupské konference (ČBK) Mons. Karlem Simandlem zahájili přípravu této národní akce.

Mons. Simandl v úvodu zdůraznil, že to bude po dlouhých desetiletích komunistické diktatury poprvé, co naši biskupové a věřící budou moci putovat ve Svatém roce do Říma. V letech 1950 a 1975 byla účast na akcích Svatého roku totalitním režimem znemožněna. Přítomní se seznámili s návrhem společného poutního programu, který začíná v Římě v pátek 31. března a končí v neděli 2. dubna v poledne. Poutní referenti budou koordinovat přípravu ve svých diecézích a společně informovat o průběhu příprav.

Cor Unum poselství pro púšť

Vatikan/VIS: Arcibiskup Paul Josef Cordes, předseda papežské rady „Cor Unum“, zveřejnil poselství papeže Jana Pavla II. pro letošní postní období: „Pán připraví hostinu pro všechny lidi“. Poselství zdůrazňuje úsilí o lidskou důstojnost, boj proti hladu, nerovnoměrnému vývoji, neznanosti, násilí, beznaději a vylučování lidí. Boží lásku je třeba projevat v denní praxi konkrétním potřebným lidem.

Prostředky pro akce Cor Unum jsou od loňska v Itálii zajišťovány také určitými procenty z prodeje některých druhů chleba. V r. 1998 činil tento příjem přibližně 300.000 dolarů, které byly použity také pro pomoc v Africe. Další iniciativou Cor Unum je akce „100 projektů papeže“. Jedná se o 223 projektů, které financuje Katolická pomoc a další organizace i některé diecéze ekonomicky vyspělých států. Z jednotlivých diecézí získalo Cor Unum na charitativní účely celkem 2,8 mil. dolarů.

Na titulní straně: Kostel sv. Václava ve Mcelích

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz

Řídí redakční rada, dočasný redaktor P.Mgr. Michal Podzimek.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Jazyková úprava tohoto čísla: Jana Sedláčková - Mladá Boleslav

Tiskne: TISK a REKLAMA Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 125,- Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník IV., číslo 2

Datum vydání: 7.2.1999

(uzávěrka příštího čísla 10.2. 1999)

Cena: 8,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Bůh Otec!

Ve třetím roku přípravy na Velké jubileum roku 2000 prožíváme nyní Rok Boha Otce. Nebude jistě na škodu si na začátku položit otázku: „Odkud víme o Bohu Otci?“

Ježíš nám jasně říká, že Bůh je jeho Otec. A že je také náš Otec. To je Ježíšovo velké poselství. Bůh není jen síla, která řídí vesmír. Je to náš milující Otec. Tak zní heslo našeho otce biskupa: „Bůh je láska, Bůh nás má rád.“ Jako náš milující Otec poslal Bůh svého Syna na svět, aby se s námi podílel o svůj vnitřní život.

Bůh - náš Otec - nás chce připojit k sobě. Proto ho máme zvláště v tomto roce především lépe poznávat. A to nejen tím, že budeme pozorovat svět kolem sebe, dílo jeho rukou, ale tím, že budeme naslouchat, co nám pověděl sám o sobě. Budeme hledat odpověď na otázku: „Proč nazýváme Boha Otcem všech lidí?“

Protože všechny stvořil: „Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jako obraz Boží ho stvořil.“ (Gn 1,27)

Protože se stará o to, co potřebují jeho děti: „Neshánějte se po tom, co budete jíst a pít, a neznepokojte se pro to. Po tom všem se shánějí ve světě pohani. Váš Otec přece ví, že to potřebujete.“ (Lk 12,29-30)

Protože nás lidí má tolik rád, že poslal svého Syna pro naši spásu: „Tak Bůh miloval svět, že poslal svého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

Protože dává lidem účast na svém vnitřním životě: „Hled'te, jak velkou lásku nám Otec projevil, že se smíme nazývat Božími dětmi, a to taky jsme!“ (1 Jan 3,1)

Jenom lepší naše poznávání Boha Otce by však nestačilo. Je třeba také Boha Otce milovat, plnit jeho vůli a zachovávat jeho přikázání. Tedy zachovávat přikázání ne z otrockého strachu, ale z lásky, jako děti Boží. Církev nás k tomu vede i v liturgii. „Bože, ...nepřestávej nám pomáhat svou milostí, abychom plnili tvá přikázání a vždycky smýšleli a jednali podle tvé vůle.“ (vstupní modlitba 11. neděle v mezidobí). Na jiném místě: „Bože, ... dej nám sílu, abychom zachovávali tvá přikázání, naplnili je láskou a tak vešli do věčného života.“ (ze vstupní modlitby 25. neděle v mezidobí).

Boha Otce poznávat, milovat, plnit jeho vůli - takové snahy a činy ať se táhnou jako zlatá nit celým rokem a jsou provázány modlitbami.

A ještě jedna výzva se ozývá z tohoto Roku. Zvláště pro naši diecézi. Bůh je Otcem všech lidí. Avšak mnoho lidí o Božím otcovství neví téměř nic. Jiní něco vědí, ale žijí bez Boha. Další skupina považuje dokonce víru v Boha Otce za něco ponižujícího nebo škodlivého pro dnešního člověka. Zde se nám otevírá široké pole evangelizace. Měli bychom se k takovým lidem přiblížit, především ke svým přátelům a známým. Vyzbrojení znalostmi o Bohu, nadšenou vírou v Boha - Otce a poctivou snahou o křesťanský život měli bychom jim pomoci k obrácení a nastoupení pravé životní cesty s Bohem. Přitom se za ně modlit. I k tomu nás vede obnovená liturgie. V ní prosíme Boha - Otce: „Nauč nás vnímat potřeby lidí, ať sdílíme jejich smutek i úzkost, radost i naději, ukazujeme jim cestu k spáse a jdeme společně s nimi do tvého království.“ (z eucharistické modlitby „Ježíš - cesta k Otci“).

P. Václav Hlouch z Mladé Boleslavi

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v únoru

narození

- 2.2. P. Szeliga Józef - 33 let
- 4.2. P. Bečička Stanislav - 73 let
- 4.2. P. Mikel Antonín - 83 let
- 6.2. P. M.R. Jáchym OFM - 72 let
- 15.2. P. Pavlas Josef SDB - 78 let
- 20.2. P. Rousek Josef O.Cist. - 54 let
- 21.2. Pur Jan - 68 let
- 28.2. P. Dvořáček Leopold O.Melit. - 59 let
- 28.2. P. Kindermann Emanuel - 88 let
- 28.2. P. Pavlas Josef - 69 let

svěcení

- 7.2. P. Kubíček Ladislav - 30 let

Kapitula má nového probošta

Uz vlastně byla tma, když konvikťáci rozhoupali zvony na věži při katedrále o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie. Varhany jen chudě doprovázely zpěv "Ecce, sacerdos magnus". Pan biskup Koukl ze své katedry uváděl v úřad nově jmenovaného probošta katedrální kapituly, svého generálního vikáře Msgr. Karla Havelku. To byla ale jenom úvodní část večerní mše sv. mariánské slavnosti u svatoštepánského oltáře vyzdobeného květy karafiátu a růží tak, že by se za to nemuselo stydět ani Španělské náměstí v Římě. Bylo co oslavovat. Kolem katedry spolu s novým proboštem seděli tři kněží, kterým právě před dvacítipětí roky kardinál Štěpán Trochta udělil kněžské svěcení, a byla to jeho posled-

ní kněžská ordinace v katedrále.

A ti tři dnešní jubilanti? P. Pavel Jančík z Mestkovic u Prostějova, dnes spirituál litoměřického konviktu. RNDr. Jaroslav Macoun z Mladé Boleslavě, dnes duchovní správce farnosti Jestřebí a soudce interdiecézního soudu pražského. A jako třetí P. Vojtěch Suchý, dnes provinciál jezuitů v Praze. Biskup, který byl hlavním celebrantem večerní mše svaté, byl kdysi v době bohosloví vyjmenované trojice spirituálem kněžského semináře a později profesorem morálky. Bylo na co vzpomínat při oltáři, bylo na co vzpomínat při večeři v budově kněžského semináře. Kolikrát jen padlo jméno nezapomenutelného tehdejšího rektora Msgr. Josefa Poula. Vzpomínky plné vděčnosti zalétaly do doby před čtvrtstoletím na světitele, představené i profesory, na tehdejší bohoslovce i na ty, kteří dnes jsou v budově semináře doma.

-hr-

Vánoční hra v Lounech

Krásnou vánoční hru jsme mohli vidět v neděli 10.1. 1999 v lounském chrámu sv. Mikuláše. Předvedli ji při ranní mši sv. členové dětského chrámového sboru z Loun. Její provedení bylo původně plánováno na Štědrý den. Muselo se však odložit pro nemoc dvou hlavních představitelů.

Mladí herci hráli s velkou chutí. Tři králové mluvili přesvědčivě. Měli krásné kostýmy, ale hlavní přednost tohoto představení byla v jeho poselství. "Mějme se rádi nejen o svátcích."

H.Z. Nejedlá
Louny

Děti z Mladé Boleslavi

Druhou prosincovou sobotu uspořádala farnost v Mladé Boleslavi besídku pro děti. V půl deváté se zaplnil útulný sál dětmi, které absolvují během roku náboženství. Přišly i se svými menšími sourozenci a i s doprovázejícími rodiči „dospěláky“.

Všechny přivítal pan arciděkan Václav Hlouch a úvodní slovo pronesl hlavní organizátor otec Michal. Předvedl dětem svůj obdivuhodný hudební nástroj - kravský roh - a smluvil s dětmi, že vyloudí-li na něj jistý zvuk, všichni zmlknou. To se pak v průběhu besídky ukázalo jako velmi užitečné, protože bylo obtížné a někdy až nemožné prosadit svůj hlas proti přesile dětí.

Následovalo dopoledne plné zpěvu, her, recitace - ba i „hemžení“. Zpívaly se písničky jak adventní, tak i vánoční a zvláštní úspěch měly zvláště tzv. „pohybovky“. Jejich nácvik a kytarový doprovod zajistila dvojice z místní mládeže Jana a Pavel. Program byl sestaven tak, aby měl „švih“ a zaujal celou, poměrně širokou zúčastněnou věkovou kategorii.

Pod vedením katechetů zahrály děti pohádku o Sněhurce, předvedly vánoční pásmo básní a střípků lidové moudrosti a zvyků. Bylo zajištěno

telefonické spojení s nebem a každé z dětí, jedno po druhém, mělo možnost zavolat svou střelnou modlitbu. Kupodivu nebyly jen prosebné - vyskytly se i děkovné. Aby se společnost protáhla, zahrály si hru „hledání rodinných příslušníků“. Každý z účastníků si vytáhl lísteček s označením, koho reprezentuje a na povel se měly vyhledat členové rodin (matka, otec, dcera, syn a jejich Bobík a Micka) - tedy pět členů jednoho jména.

Aby děti nezískaly dojem, že život je jen legrace, měli malí křesťané ve velmi dobře připraveném kvízu prokázat též vědomosti vztahující se k vánočním. Soutěžilo se ve dvou družstvech a výsledky byly vyhodnoceny.

Potom každé dítě dostalo dvě srdíčka - žluté a oranžové. Do těch měly zapsat svá předsevzetí s tím, že žluté srdce si vezmou s sebou domů, aby si připomínaly, k čemu se zavázaly a oranžové (se stejným textem) pošlou do nebe.

A v té chvíli svatý Mikuláš (ačkoliv jeho svátek byl už v ty dny dávno pryč) přichází do sálu, aby děti nejenom navštívil, ale aby se nabídl, že srdíčka do nebe osobně doručí. Výměnou za srdíčko dostal každý čokoládového Mikuláše. Zazpívali jsme si v mírném předstihu Narodil se Kristus Pán, a protože již bylo poledne, všichni spěchali domů k obědu.

Chaloupková
Mladá Boleslav

Den lidských práv v Liberci

Zatímco u jiných zemí je pohraničí výkladní skříní a reprezentací, místem uplatnění vlastních kvalit a individuality, u zemí českých je tomu jinak. Dříve působila nejistou odlišná řeč obyvatel, dnes málo produktivní zvyky rozličných přistěhovalců. Propukání starých předsudků je potom logickým závěrem. Dnes již nelze řešit tyto nesnáze jen vzděláním. Tyto kraje jsou dokladem, že právě vzdělanci konali nejhrůznější činy. Navíc sousedy si obvykle nemůžeme vybrat. Mohou nám být i nebezpečnou konkurencí. Střed Evropy Evropany zatím trochu děsí, dvoje pohraničí a Německo. Ano, jsme v euroregionu Nisa, severně od Liberce.

Co je krizové, může být právě šancí a příslibem změny. To cítí také euroregionální ekumenický kruh se sídlem v Žitavě. Díky evropskému sponzoringu bylo možno uspořádat v prosinci roku 1998 den lidských práv na radnici v Liberci. Setkali se tam teologové různých společenství s obdobně rozmanitými politiky ze všech tří zemí k bilanci dnes a zde.

Ke společné konečné deklaraci se nedošlo, není potřeba ani spěchat. Podobně zatím jen čekají velké projekty: studium gymnasiu v sousední zemi, zvýhodněný telefonní tarif, činnost záchranných sborů přes hranice, třístranný rozhlas.

P. Pavel Michal
Nové Město pod Smrkem

Neuvěřitelná zpráva!

Rádio Proglas - jediné křesťanské rádio v naší zemi, bude vysílat od 1.7. 1999 také z vysílače na Ještědu. To tedy znamená, že jeho signál zasáhne značnou část naší diecéze. Ptáte se jak je to možné? Čtete březnovou Zdislavu - redaktoři Proglasu nám tam o sobě řeknou mnoho zajímavého!

P. Michal

Barvičova 85, 602 00 Brno, tel.: 05-4321 7241, fax: 05-4321 7245

Brno 107,5 FM Praděd 93,3 FM

Svatý Hostýn 90,6 FM

Narozeniny

Odbočili jsme ze silnice k Mladé Boleslavi u mlýna a projížděli jsme už za šera vesnicí Plazy. Ke Stakorům jsme měli namířeno. Pokaždé se zde vybaví vzpomínka na bývalého zdejšího faráře Vojtěcha Koderu. Proč byla dnes tak živá? Vojtěch žije přece ve svém rodišti v Lysé nad Labem a před pár týdny tam osla-

voval šedesáté výročí svého kněžského svěcení současně se svým spolubratrem Václavem Lochmanem. Vícekrát měli ti dva k sobě blízko, třeba jen po H a s e n b u r k e m v Libochovicích. Živost té dnešní vzpomínky byla zřejmě vyvolána předvánočními narozeninami Lochmanovými a tříkrálovými osmdesátýmipátými narozeninami Vojtěcha Kodery. Ad multos annos Vám oběma, přátelé a spolubratři!

J. H.

Poutní místo Bozkov u Semil bilancuje

Vzpomeneme-li opět na Bozkov, poutní místo Královny hor, vyvstane před námi velké množství práce, která probíhá ve zdejší kostele a na faře.

Protože udržování kostela a fary bylo mnoho let zanedbáváno, hlavně nepřízní politické situace, bylo nutné přistoupit k restaurování maleb na klenbě chrámové lodi.

Po postavení složitého a ná-

kladného lešení se do práce pustili restaurátoři z Litomyšle pod vedením manželů Látalových. Do konce podzimu byla zajištěna a zpevněna nejvíce poškozená místa a připravena pro konečnou opravu maleb, které představují jednotlivé invokace Loretánské litanie.

Druhá velká akce byla oprava farní budovy. Byla provedena nová instalace vody fir-

Den otevřených dveří

V Biskupském Gynáziu Bohosudov se konal prvního února den otevřených dveří, na kterém byly uchazečům o studium poskytnuty nejen informace, ale ve 14 hodin sami studenti BGB uspořádali v kulturním sále Olympie divadelní představení.

Citoliby

V Citolibách mládež nezůstává pozadu. Nemají tu sice chrámový sbor, ale také se zde najdou šikovné a aktivní děti.

Ve středu 6. 1. chodili po vsi

tří králové i s hudebním doprovodem. Měli vše, co je k takovému poslání potřeba. Vysoké koruny s písmeny, svícenou vodu a křídou, kadidelnici na vykuřování. Zpívali slova známého příběhu o putování do Betléma za Ježíškem. Budili dost pozornosti mezi místními občany i projíždějícími auty. K+M+B, to je nápis, který můžeme najít všude tam, kam došli.

H.Z. Nejedlá
Louny

mou Novák, která těsně před zimou stačila i dokončit ústřední topení.

Tiha toho všeho včetně opravy střechy, ležela především na bedrech otce Jana Juchy, který se i při této zátěži stará hlavně o duchovní růst farníků a mládeže, pro niž podniká občasně výlety po okolí a v zimě i na lyžích. Na faře se konají o prázdninách srazy mládeže. V minulém roce se zde vystřídal velký počet mládeže a dětí jak z Čech tak i rodiny z Polska. Dá to jistě hodně práce, postarat se o ubytování, stravování, připravit denní program a různé hry a vycházky po okolí. Navečer pak zábava u ohně a opékání uzenin. Vedoucí skupin se starají o vaření a úklid kuchyně.

Kromě opravy kostela, která bude velmi nákladná a závislá na finančních prostřed-

cích, má otec Jucha v úmyslu i opravu fasády kostela.

Na opravu kostela přispívá také Matice Bozkovská, která k tomu účelu byla založena již v roce 1940. Je naším přáním, aby se počet členů matice zvýšil, aby započaté práce spěly rychle a zdárně ke konci. Informace o Matici můžete získat na adrese:

Matice Bozkovská
Bozkov 512 13

nebo na farním úřadě v Bozkově.

Největší událostí minulého roku však bylo sv. biřmování 30. srpna. Svátost biřmování přijalo 13 farníků, z toho dva manželské páry.

I Vy, čtenáři Zdislavy, můžete přispět ke zdárnému dokončení díla svou modlitbou.

Jaroslav Kurfiřt - Bozkov

Básník Václav Renč

Pojedete-li z Litoměřic do Prahy starou cestou přes Doksany, pozdravíte svatou Anežku Přemyslovnu a pojedete dál do Vodochod a přes ně do kopce ke hřbitovu, tak tam jsem kdysi dávno stál s Václavem Renčem u hrobu jeho prarodičů. Václav se také ve Vodochodech narodil 28. listopadu 1911. O dětských jeho letech a letech studentských až k doktorátu filosofie nevím co napsat. Potom ale vzal pero do ruky. První sbírka veršů vychází v roce 1933 pod názvem Jitření. Dvouleté mezery dávají uzrát sbírkám Studánky, Sedmihradská zem, Vinný lis a v roce 1940 poprvé Trojzpěvům. Básníci nepadají z nebe jako hvězdy. Rodí se, rostou. I tím rostou, s kým se stýkají. "Óda na starou křtitelnicu" v Trojzpěvech se tomu přiznává svým věnováním ve druhém vydání: P. Josefu Hofmannovi. V té době už ale, jako když se zralé hrušky sypou se stromu, vycházejí jeho dramata ve verších. Ať je to v roce 1944 napsaný překlad Schillerova Valdštýna a v témže roce vyšlá Barbara Celská, jejímž hrdinou je mor, jak to sám autor přiznává. Ve stejné době píše Renč své vrcholné veršované drama podle Lope de Vegy s názvem Císařův mim. Dílo, které bylo pouze jedinkrát vydáno a kterému jsou nakladatelé tolik dlužní. Režisér Jiří Frejka, který Císařova mima uváděl na prknech Národního divadla, podtrhuje slova herce Genesis: "Já, který vždycky jsem hrál, chci být." Nemohu zapomenout na chvílky volna po celodenní robotě oktávánů gymnasií, nasazených v Technische Nothilfe, pracujících studentských skupin v závěrečném roce druhé světové války, kdy jsme "U čtrnácti pomocníků" nad Semilami brali s úctou do rukou Renčovo dílo a učili se nazpaměť jeho verše, kdy se při tom

Renč ve svém Genesisovi a Diokleciánovi stával naším učitelem. Kolikrát jím Václav byl v těchto letech válečných a kolikrát později, kdy jsme brali do rukou další jeho sbírky veršů, vzniklých v prostředí za mřížemi, kdy autor pro své přesvědčení prožíval svá léta ještě tvrději a bolestněji než v době války. Tady za záclo-

nami mříží v samotkách Leopoldova po jedenáct roků tepá své verše "Světlem oděná" a "Popelky Nazaretské". Verše psané do paměti ať vlastní či těch, se kterými se ve vězení setkal. Ta "Popelka" mě vrací o dlouhou řadu let, kdy Václav jako mladý táta psal pro své děti. Zatím měl dvě: Ivana a Zuzanu. Nevím v které roční době, jestli snad ne před vánoce jako dárek pod stromeček. Jiří Trnka mu tu knížku ilustroval, "Perníková chaloupka" se jmenuje. "Povím vám, povím pohádku, a nau-

číte se jí brzy. Když už ji znáte, když vás mrzí, říkejte si ji pozpátku. Hraje se ve vsi, na louce a taky v lese, hlavně v lese. Pohádka moje jmenuje se: O perníkové chaloupce - Byl táta s mámou, chudí byli a chudé lidi Pánbůh živí. Dvě děti se jim narodily a rostly jako v lese dříví. Mařenka byla černovlasá, Jeník měl hlavu celou zlatou. Veselá vám to byla chasa a všude pořád jenom s tátou ..." Kdopak by

už autor nežil. Cyrilometodějská matice je vydala jako novoročenku "Zpěvy u bozkovských jesliček". Jedna z těch písní: "Mlč Janku, malověrný Janku, ovečky plaší pláč. Ty čekej v bdění, čekej v spánku. Však duše tvá ví nač. - Čekej, jak v Písmě stojí psáno: Pomině jednou tma, uprostřed noci vzejde ráno a hvězda radostná." To napsal náš básník po účasti na jesličkové pobožnosti v Bozkově u Semil v roce 1943. Jestliže táta zval Zuzanku, ať si přijde pro pohádku, pomýšlel už na to, napsat svým dětem stylem Perníkové chaloupky životopis Pána Ježíše a Panny Marie. Čas ale plynul jinak než podle plánu. Těch tvrdých jedenáct let kriminálu nemohlo nepoznát i umělcovu tvorbu.

Začtème se do prvních veršů knihy Sluncem oděná. Litanie loretánská je v ní rozvedena do hloubky i šířky:

*Pane, smiluj se nad námi.
Tma, tatáž, kterou nosili jsme
v sobě
nič netušice, slepá, rouhavá
světem se valí, stepní záplava
a tisíce nás zasula jak v hrobě.*

*Jsem pustě sám v tom tichu
očistcovém,
sám bratr můj a sám je každý
z nás:
ta samota je ocelový pás
a silou svou se z něho nevyko-
vem.*

*Je průhledná a pevná jako mříže
je úděsná, jak dveře bez kliky
s tím kukátkem, - jímž Kdosi ve-
líký,
ne nahodilý strážný, blíž a blíž*

*se do mne hrouží, loví každé
hnutí,
jímž probouzí se duše z mráky.
Ne nestudí ten pohled - jsi to Ty!
Pán, který ví a volá, aniž nutí.*

*Kriste, smiluj se nad námi,
vždyť jsi to Ty, náš bratr
z Getsemany
kdo hledí sem, kdo ruku ke mně*

neznal tuhle pohádku. Ale kdo ji umí takhle vyprávět? Táta a básník. Zatím měli u Renčů tyto dvě děti. Venoušek se narodil až později. To už byl táta za mřížemi. Na závěr té Perníkové chaloupky zve otec svou dcerku: "Zuzanko, řekni si o pohádku, a přijdu zas." Jenomže, kdy jsi mohl svůj slib splnit? To už jsi doma neměl malé děti a podobnou pohádku bys už napsat neuměl. Něco na ten způsob přece jen výtřasklo z básníkovy pera. Ty verše ale přičichly k tiskařské černi až po dlouhé době. To

vřel májovými úvahami kázání z podnětu kněžského přítele Ladislava Simajchla. Tím se též stalo, že Václav v den svého úmrtí promluvil z kazatelny Simajchlovými ústy prvním kázáním májových pobožností v roce 1973. Křesťanská akademie v Římě je vydala tiskem pětadvacet roků po básnickové úmrtí.

Josef Helikar

vztáh' -
Ty, který všechnu sklíčenost a strach,
bolestná zdání marnosti a rány,

kterými zeje nesmířená vina,
již dávno, dávno za mne do dna pil.
Ta lítost blín, ta zprahlost černobýl,
jež chutnám teď, jsou kapkou Tvého vína.

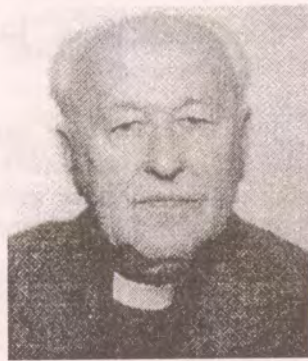
A Tys je pil za všechna pokolení,
propastně sám, závratně nevinný!
Kéž, Pane, jsou mé černé hodiny
pro mých i lidstva hříchů vykopení!

Pane, smiluj se nad námi.
Ty vidíš nás, Ty vidíš před nás dále
než dolétnou nejtoužebnější sny
cel zimních: děj světlý, očistný,
jenž pracuje v nás jako vody v skále.

Ty vidíš v nás, Ty tvoříš v nás a s námi,
Ty nejlíp znáš tu křehkost nástroje.
Ó Pane meče, Pane pokoje,
dej, oheň v nás, ať není plamen slámy!

V tomto pohledu na Václava Renče není zdaleka vyčísleno jeho dílo. Tím méně se dotýká jeho spolupráce s Českou liturgickou komisí, pro kterou na žádost Dr. Josefa Bradáče překládal Žaltář, když už před tím překládal sbírku hymnů. Svůj život uza-

Zemřel P. Jan Železný

Den po svých sedmasedmdesátých narozeninách zemřel v brněnské nemocnici. Narodil se 26. prosince 1921 v Místříně. V roce 1948 byl vysvěcen na kněze a působil v Olomouci.

Působil v Holicích, dva roky v Bludově u Šumperka, rok v litoměřické diecézi, na místřínské hody 16.11.1952 byl zatčen a odsouzen v Olomouci na 13 let - za svou činnost v Holicích. Přežil nejtěžší věznic. V květnu 1960 byl propuštěn domů. Zaměstnan v místním elektrosvitu šest let a ustanoven administrátorem v Moravském Písku, pak v Rohatci šest let a třináct let farářem ve Velkém Ořechově u Zlína. Poslední farností byly Pohořelice u Napajedel.

Za všechny milosti, kterých se mu dostalo, za dobro, které vykonal ve své kněžské službě jsme poděkovali Pánu Bohu v sobotu 2. ledna v kostele v Rohatci, kde byl po zádušních obřadech pohřben v rodinném hrobě.

Jak se rodí Zdislava

Před časem jsem se setkal s několika z vás, kteří se velmi zajímali o výrobu našeho časopisu. Jak, kde a kdo "rodí" náš časopis, to je téma tohoto malého seriálu, ve kterém se postupně seznámíte s tím, jak vzniklo číslo časopisu, které se vám každý měsíc dostává do ruky.

Kapitola první: Nápad

Na začátku stojí nadšení, myšlenka, se kterou někdo přijde a je ochoten ji uskutečnit. Tak nějak začal pan Luboš Růta náš šéfredaktor před třemi lety. Litoměřické biskupství věnovalo několik desítek tisíc na zařízení „redakce“, která se sestává z jediné kanceláře v Janově nad Nisou v budově fary, místnosti, ve které kromě počítače s příslušenstvím najdeme jen regály a skříně, sloužící jako archiv již vydaných Zdislav.

Nejdůležitější je ovšem ten počítač. Není to žádný výkřik módy, i když v době koupě patřil k těm nejlepším. Dnes je to jen slabý průměr, ale na naši práci stále dostatečný. Důležitý je program, ve kterém Zdislava vzniká a nenahraditelný je člověk, který tento program dovede ovládat a tak dá časopisu tvář.

Nápad spočívá právě v tom, že hlavní redaktor vymyslí a nastaví do programu tzv. „šablonu“, podle které se budou všechna čísla řídit. Tato „šab-

lona“ je vlastně jakési prázdné číslo, které má však nastaveno, jaký bude papírový formát časopisu, jak velké bude písmo, jaký tvar budou mít nadpisy, prostý text, kurzíva... Stránky tohoto prázdného čísla - „šablony“ však nejsou úplně prázdné. Je tam mnoho barevných linek - vodítek, které při tvorbě konkrétních čísel budou pomáhat dodržet okraje, třetiny nebo poloviny stránek...

Nastavení této „šablony“ je jedna z nejdůležitějších činností tvůrce časopisu. Na tomto nastavení také do značné míry závisí, jak se bude časopis líbit. Když jsem teď na nějaký čas převzal tvorbu Zdislavy, už jsem měl od pana šéfredaktora šablonu připravenou, ale mohu prozradit, že k roku 2000 chystáme změnu „tváře“ celého časopisu.

Nápad je tedy hotov, nyní je třeba sehnat materiály pro konkrétní čísla. Kdo tam píše, kdo rozhoduje o obsahu?

O tom příště:

P. Michal

Rozhovor s paterem Rudolfem Zimandlem

Jistě není nikdo, kdo by v naší diecézi neznal města, jako Mělník, Českou Lípou, Liberec. Ale známe např. Mcely? Kolik krásy se skrývá zde i na podobných místech! Dnešní slovo tedy patří P. Rudolfovi ze Mcel, který zde obětavě slouží již dráhná léta:

Kdysi jsem se o Vás, otče Rudolfe, dozvěděl, že nejste původem z litoměřické diecéze - jak jste se sem dostal?

Ne, nejsem litoměřický diecesán. Moje rodiště, malý městyš Neustupov u Votic, patřil farností do Českobudějovické diecéze. Vystudoval jsem klasické gymnasium u otců Jesuitů v Praze-Bubenči. V roce 1940 jsem maturoval a v témž roce jsem vstoupil do pražského semináře v Dejvicích. Byl jsem v roce 1947 vysvěcen na kněze a působil jsem v pražské diecézi. Ve Slaném jako kaplan, jako administrátor farností Vraný u Slaného a Peruc. Zase na hranice pražské a litoměřické diecéze... Do litoměřické diecéze jsem byl "přeložen" z popudu církevních tajemníků, jimž jsem trochu vadil. Šlo čistě o direktivní přeložení. Do litoměřické diecéze mne přijímal tehdejší kapitulní vikář

Msgre. Oliva s tím, že o mě nechce slyšet shora ani nic dobrého ani nic špatného.. Jsem tedy knězem legionářem - stejně jako řada jiných. Dva roky jsem tu měl vydržet a vydržel jsem to tu "jen" o 40 let déle. A museli to se mnou vydržet i moji farníci...

Od kdy tedy přesně jste ve Mcelích?

Ve Mcelích jsem od února 1957. Vrchnost mne sem poslala a Pán Bůh asi také. Tedy dost dlouhá doba na to, abych byl nemilý Pánu Bohu a lidem. Nedalo se nic dělat, než to vydržet. Mám-li být upřímný,

pak jsem tu ale vydržel rád. Byla to složitá doba, kterou budou obtížně vykládat historici a čtenáři jim budou obtížně rozumět. Vždyť šlo o naprostou likvidaci náboženství. Zpočátku veřejně a s cílem zstrašit, později potichu, ale zato systematicky. Termín likvidace měl být určen na roky 1990 až 1995. Díky Kristovu příslibu, že ani brány pekelné církev nepřemohou, se to nepovedlo ani soudruhům, přestože měli přesná data a dostatek prostředků k naší likvidaci.

Trochu odbočím; líbí se

Vám náš diecézní časopis a co byste zlepšoval?

Zdislavu odbírám a čtu. A rád. A se mnou navíc ještě 9 odběratelů. Jejich ohlas neznám, ale to, že zůstávají dál odběrateli Zdislavy, je snad jasnou výpovědí. Zlepšovat se dá vždycky všechno. Začít bychom měli každý sám u sebe...

Řekněte nám, prosím, ještě něco o svém životě!

Byl takový, jaký byl a jaký jsem žil. Jistě byl křesťanský, díky rodinné výchově spíše v tradiční podobě. Již samot-

až 1945 v Německu. Po návratu domů v červnu jsem pokračoval ve studiu na Teologické fakultě v Praze a byl jsem 28.6.1947 vysvěcen na kněze. Po půlročním kaplanování ve Slaném došlo k události v únoru 1948 a tím i k pomalému dušení náboženského života.

Potom jste se tedy dostal v padesátých letech sem do Mcel. Jaká to je farnost?

Osada Mcely pochází z 11. století. Ještě před dvěma stoletími se nazývala "Mčeli - význam jména je dán staroslověnským slovesem "mčeliti", tedy "těžce pracovat" - je to tedy osada robotného lidu. Kostel sv. Václava byl založen v letech 1340 - 60. Vyhořel koncem třicetileté války, a obnoven a rekonstruován byl v roce 1929 nákladem Dr. Františka Kordače, pražského arcibiskupa. On totiž pocházel ze mcelské farní osady Seletic.

V této farnosti se prý zjevila Panna Maria. Mohl byste něco o této dnes již staré události povědět?

Po bouřlivém revolučním roku 1848 došlo 4.7.1949 k události, která je popisována ve spisku z té doby, uloženém ve farním archivu. Je nazván "Vidění tří děvčátek Panny Marie". Událost ve své době jistě rozbouřila poklidnou hladinu vesnického života. Dostalo se to i do novin díky paní Boženě Němcové, která tehdy byla se svým mužem v Nymburku. Němcová pozvedla hlas proti takzvanému Mcelskému zázraku... Zpočátku prý i obec s farností prožila novou konjunkturu - přílivem poutníků, ale později celá tato událost upadla

v zapomenutí. Jen spisek hovoří o tom, že i u nás se měla zjevit P. Maria. Jako ohlas na to zde byla přeci jen postavena v roce 1893 socha Panny Marie Lurdské.

Mohl byste nám představit i svoje ostatní farnosti, které obhospodařujete?

Vedle Mcel spravuji sousední farnost Loučeň - s kostelem Nanebevzetí Panny Marie. Celá oblast Mcel, Loučeň a Smetanových Jabkenic jsou rájem chalupářů a chatařů i pražských výletníků. Do Jabkenic dojíždím každou neděli sloužit mši svatou, třebaš tato osada patří již do farnosti Rejšice, spravované z Dobrovice. Jabkenice, to je takový můj slib zemědělu P.

ThDr. Františkovi Říhovi.

Farní dvůr ve Mcelích připomíná podle počtu hospodářských budov úplný statek - byla to zemědělská bohatá farnost?

Jistě fara s hospodářskými budovami tvoří pěkně vypada-

jící malé hospodářství. Bonita půdy zde byla vždy dobrá, vždyť jsme přece v severní výspě Polabské nížiny. Ale jako farnost nebyly Mcely bohaté. Rodem a původem jsem z vesnice a zemědělství mám rád, stejně jako práci na zahradě. Je to hezký koníček, který se časem změnil v pořádného a náročného koně. Někdy si připadám lepším a úspěšnějším zahradníkem než farářem... Tady vidím pěstitelský úspěch po jednom roce, v kněžském životě to zase tak viditelné není...

Váš věk prozrazuje, že jste prošel mnoha společenskými obdobími - režimem nacistů, komunistů.... Která z těch

období Vám připadala nejtěžší?

Ano, jsem vetchý stařec. Takže nějaké moudro ode mne nečekejte. Moje generace nad tím mávne pomíjivě rukou, mládež a mladí by mohli říci, co ten sklerotik nám bude radit. Však na kostele i na farní budově je vysvětlující modrá tabulka s nápisem "Památka chráněná státem" a už jsem pod ní chtěl dávno připsat slova "i s farářem".

Ostatně přijďte se podívat. Kostel v každém případě stojí za vidění. Myslím, že to zdaleka tak neplatí o farářích. Budete ale vždy srdečně vítáni.

**Děkuji za rozhovor.
P. Michal Podzimek**

Naši bohoslovci

Kolik bohoslovců naše diecéze má počtem, to poctivě sledujeme, ale, jací jsou, jak prožívají svojí přípravu? Jsem rád, že je mohu postupně všechny celé naší diecézi představit: Dnes se nám představí:

Pavel Mach
Pavel Mach se narodil v roce 1979 v Boleslavi. V Poděbradech vystudoval hotelovou školu, kterou dokončil v Boleslavi. Dnes je studentem...

Proč ses rozhodl pro kněžství?

Otec často vzpomínal na chvíle, které ho v dětství osvěžili, když se hovořilo o Bohu. Po svatbě víru nepraktikoval, ale tak po padesátce jí znovu našel. Po roce 1989 se otevřela možnost víru svobodně praktikovat a člověk mohl přijít více do kontaktu s věřícími lidmi. Otce zaujaly promluvy při mši, zvláště promluvy jed-

noho kněze. A toto mu dalo sílu vrátit se k Pánu Bohu a k víře. Postupně jsem se seznámil s tímto knězem a s výukou náboženství. Potom jsem se setkal s jedním nadšeným člověkem v boleslavské farnosti, který mne seznámil s hlubším životem v církvi... takové první impulzy. Později jsem viděl, že i situace v jiných rodinách jsou podobné jako u mého otce a tak, když

jsem viděl tuto situaci uvědomil jsem si potřebu kněžských povolání v této době.

Proč studuješ právě za litoměřickou diecézi. Váže tě k ní něco, kromě původu?

Nejsem navyklý na život ve městě - Praha. Spíše mne táhne pastorační na venkově a v menších městech. Není to tak ani z osobních důvodů, že bych se nedokázal přizpůsobit životu ve městě, ale vidím velkou potřebu pastorační zanedbaného venkova. V litoměřické diecézi jsou pro to zvláště misijní podmínky.

Co si myslíš, že naše diecéze nejvíce potřebuje?

Především příkladný život kněze, zvláště v této době, kdy lidé mají zkrácené představy o kněžích. Kněz dneška by se měl příkladně přiblížit lidem a otevřít se jim, aby společnost poznala, že je tu pro lidi a ne lidi pro kněze.

Toto jsem našel v jedné menší venkovské farnosti v diecézi, kde dnes působí tři kněží. Je tam zcela evidentní,

že farnost bere tyto kněze jako přátele. Jsou to kněží, kteří se dovedli svým farníkům přiblížit stylem života natolik, že farnost u nich najde patřičnou pomoc a porozumění. Pokud vím, tak život této farnosti před jejich příchodem byl spíše laxní. Myslím, že se duchovní život této farnosti jejich příchodem obohatil.

Jak vnímáš dnešní způsob pastorační?

Když poznávám některé farnosti naší diecéze, cítím určitou strnulost a izolovanost, která u věřících přetrvává z minulých let, kdy nebylo možné veřejně svou víru předávat druhým. Nechci preferovat násilný způsob vnucování náboženských pravd, ale nemůžeme zahodit mnohé příležitosti, kdy lidé hledající čekají, až jim někdo pomůže pravou pravdu nalézt. Ať je to prostřednictvím osobního kontaktu nebo společné akce farnosti pro věřící i nevěřící obyvatele města či obce. Je potřeba, aby každý věřící naší diecéze byl pro své okolí živým osobním svědectvím víry.

Pavel Mach

Opět je tu kvíz!

Děti a mladí přátelé z řad čtenářů našeho časopisu. Jak jsem slíbil v předminulém čísle, uveřejňujeme další soutěžní kvíz za jehož vyluštění odměníme první tři výherce dárkem od České biblické společnosti, která prostřednictvím Zdislavy nabízí svá vydání Písma svatého.

Na kolik částí se dělí Bible?

- a: na dvě
- b: na tři
- c: na pět

Jak dlouho byla Bible sepišovaná od prvních písemných záznamů:

- a: 100 let
- b: 526 let
- c: více než 1000 let

Čím začíná Nový zákon?

- a: vzkříšením Ježíše
- b: narozením Ježíše
- c: potopou

Kde se narodil Mojžíš?

- a: v Egyptě
- b: v Jappe
- c: v Římě

Ve které biblické knize se ani jednou nevyskytuje slovo Bůh?

- a: Evangelium podle Matouše
- b: Ester
- c: Žalmů

Která starozákonní kniha je nejkratší?

- a: Abdiáš
- b: První Mojžíšova
- c: Skutky Apoštolů

Který ze žalmů je nejdelší?

- a: osmý
- b: stopadesátý
- c: stodevatenáctý

Která novozákonní kniha je nejkratší?

- a: List Filemonovi
- b: Druhý list Janův

c: Evangelium podle Lukáše

Třináct novozákonních knih začíná stejným slovem. Jakým?

- a: Pavel
- b: Já starší
- c: Milovaní

V které knize Starého zákona najdete 10 Božích přikázání?

- a: První královská a Druhá Královská
- b: Druhá Mojžíšova a Pátá Mojžíšova
- c: Evangelium podle Jana

Kolik má Bible (Český ekumenický překlad, včetně deuterokanonických knih) knih?

- a: 85
- b: 99
- c: 73

Odpovědi posílejte na adresu redakce, která je na druhé straně v rámu vpravo dole.

Ahoj
P. Michal

... říká si možná ten, kdo občas prochází kolem palouku s opuštěnou bývalou porodnicí za Dómským náměstím v Litoměřicích. Že to je však pouhé zdání, o tom se přesvědčili 17. listopadu minulého roku účastníci čtvrté valné hromady Sdružení pro založení a podporu hospice Litoměřice. Myslím, že i ti, kteří o každém šustnutí kolem hospice věděli, byli trochu překvapeni, když se to psalo a předseda sdružení, pan primář MUDr. František Pražák přečetl ten dlouhý seznam jednotlivých krůčků a kroků učiněných směrem k našemu cíli. Pro představu, co všechno se za 3/4 roku podařilo, uvedu aspoň několik z nich. Posuďte sami.

Sdružení projektem hospice úspěšně prošlo výběrovým řízením na Ministerstvu zdravotnictví a získalo tak příslib budoucí smlouvy se zdravotními pojišťovnami. Spojilo své síly se Řádem křížovníků a dohodlo se s ním na úzké spolupráci. Těmto řeholníkům se tak splní sen vrátit se do dávné tradice svého řádu. Kromě modliteb nám chtějí finančně přispět na stavbu i na provoz hospice. Ovšem nejhezčí na tom je, že nám všem je jasné, že k tomuto setkání a propojení nedošlo náhodou, ale Bůh byl při díle!

Úspěšně proběhla i všechna jednání na Městském úřadě o pronájmu staré porodnice a přilehlého pozemku a to za symbolickou 1,- Kč ročně. Architekt Jan Falta několikrát trpělivě přepracovával projekt, aby se s ním vešel na vymezený pozemek a aby maximálně

Ale vždyť se tu vůbec nic nehýbe!?

využil každý metr. No a taky proto, že jsme si stále vymýšleli, co ještě by zde mohlo ulehčit úděl našich pacientů a usnadnit službu personálu. Konečná verze byla schválena a mohlo být zahájeno územní řízení, což obnáší spoustu práce, která taky není nikde vidět. Musíte získat souhlas sousedů a spousty institucí, např. hygieniků, plynářů, elektrikářů, požárníků, archeologů, památkářů atd. Výsledkem toho všeho pak je jeden list papíru s kulatým razítkem. Všechny překážky byly s pomocí Boží překonány a už máme i tento důležitý papír v ruce!

V září byla zpracována a podána žádost o finanční podporu u Renovabis (SRN) a o státní dotaci u Ministerstva zdravotnictví ČR. Renovabis nám podle svých pravidel může přispět až po té, co z jiných zdrojů zajistíme většinu prostředků. Proto čekají, zda dopadne státní dotace. A ministerstvo zase musí čekat, až poslanci schválí státní rozpočet. Do té doby není co rozdělovat. A tak nás to nutí cvičit se v trpělivosti a důvěřovat v pomoc Boží.

Jedna naše žádost ze září 1998 ale už vyřízena byla a to kladně. U Nadace rozvoje občanské společnosti (NROS) v Praze jsme požádali o prostředky na krytí nákladů spojených se zaměstnáním a činností fundraisera. Toho jsme hledali a našli prostřednictvím Zdislavy. Nesnadného úkolu, sehnat pokud možno všechny chybějící prostředky na stavbu hospice se nezalekla paní Rabasová. Doufáme, že nadšení, se kterým se od února chce do práce pustit, jí vydrží a že ve čtenářích Zdislavy najde účinné pomocníky. Někdo

Pokračování na str. 13

Farní časopisy se představují

Farní informace - Velký Šenov

Farní informace věcné a stručné

Petra a Petr Petrášovi z Vilémova vydávají již několik let pro interní potřebu farnosti Dolní Poustevna, Velký Šenov a Mikulášovice "Farní informace". To, co nás na první pohled příjemně překvapí, je bohatství skutečně farních informací, grafická úprava a zejména maximální věcnost a stručnost. Farní informace vycházejí podle potřeby, i když poměrně pravidelně a dostatečně často. Jejich rozsah jsou dvě stránky, tedy jeden list formátu A4. Přitom je i na tak nevelkém formátu obsaženo všechno, co farníky může a má zajímat, a rozhodně zde nenajdeme nic nadbytečného. Šetří se tak jak náklady na vydávání zpravodaje, tak i čas farníků. Během několika minut je čtenář informován o všem podstatném, co se ve farnosti děje.

Především zde najdeme časový rozvrh pobožností ve všech 8 kostelích farního obvodu, a to i s uvedením kdy a kde lze přistoupit ke svátosti smíření. Pravidelný sloupek "Data do diáře" přináší s dostatečným časovým předstihem informace o tom, co se ve farnosti bude dít: místa a doba výuky náboženství, výlety dětí a mládeže, komorní koncerty, společné pouti, farní a dětský maškarní ples, data konání farních schůzí a setkávání farních společenství. O tom všem ví prakticky každý farník předem. Včetně i tak potřebného sdělení jako "pojede svozový autobus".

Pod názvem "Statistika" jsou uváděny svátosti, poskytnuté za uplynulé období, zpravidla za minulý měsíc. Nejde však o pouhá čísla, jak by název sloupečku mohl naznačovat, ale o konkrétní farníky.

Jménem jsou zde uvedeny děti, které přijaly svátost křtu či první sváté přijímání, právě tak jako ti farníci, se kterými se farnost rozloučila křesťanským pohřbem.

Pod záhlavím "Jubilea" najdeme údaje o tom, který z farníků v té či oné obci oslaví v nejbližší době své narození-

ny či jiné životní jubileum. Pokud se Farním informacím daří, dosáhnou toho, že nikdo není opomenut, pak lze mít za to, že i tímto způsobem lze přispět k vytváření vědomí pospolitosti všech věřících. Netřeba dodávat, jak je důležité, aby se lidé mezi sebou znali a o sobě věděli i mimo nedělní setkání v kostele.

Rubrika "Krátké zprávy" přináší pravidelně sice stručné, ale na obsah bohaté zprávy a zprávičky o každodenním životě farnosti. Najdeme zde skutečně všechno, co k dění ve farním obvodu patří. Od zpráv o postupu oprav či malování kostelů, zkoušky pěveckého sboru, pomoc starým lidem v Ústavu sociální péče až po informace o méně příjemných skutečnostech, jakými jsou třeba vloupání do kostelů. Po přečtení těchto několika řádků ve farním zpravodaji si uděláme dostatečně správnou představu o tom, jak vypadá současné dění v opravdu živé farnosti. Přitom nic není přikrašlováno, nic zastíráno. O problémech se

zde píše zcela otevřeně, nejsou "zametány pod koberec", ale je na ně upozorněno se snahou přispět k jejich řešení.

Poučení z informací

Tento farní zpravodaj rozhodně není tím, čím se některé naše farní zpravodaje čas od času tak trochu snaží být. Najdete zde nic, co by mohlo připomínat svého druhu oficiální "Úřední list" farnosti, či pečlivě vybrané, poněkud nadnesené a vždy uhlazené zprávičky, hodící se spíše do "výkladní skříně" pro nekatolickou veřejnost. Zpravodaj není také zatížen informacemi, které běžně nalézáme v Katolickém týdeníku. Netrpí ani pokušením přetiskovat dlouhé pasáže z vydaných knih. Nesnaží se konkurovat ani křesťanským nakladatelstvím, ani českému nebo světovému katolickému tisku. Farní informace se vždy drží předmětu svého působení a v reálném životě farností nacházejí vždy dostatek vhodných námětů, o kterých stojí psát nebo se o nich alespoň zmínit. Jsou živou kronikou farních událostí. Přesvědčují nás o křesťanské víře, která se projevuje skutky (Jak 2, 17).

Vzhledem k rozsahu Farních

informací jsou zprávy z farního obvodu sice méně obsáhlé, ale vždy věcné, úsporné a zejména osobní. Není zde nic anonymního, každá farnost, obec i jednotlivec má své jméno. Jsou to místní příběhy, někdy i úsměvné a velmi lidské. Nikdy však nejsou vymyšlené nebo banální. Snad se to někomu může zdát přespříliš skromné. Ale psát tak, jak to činí farní informace, je náročnější než naše častá upovídánost. A to je nesporně také pro farní společenství prospěšnější.

V každém případě, pokud uvažujete o tom vydávat ve své farnosti také nějaký ten zpravodaj, potom několik čísel Farních informací Vám poskytnou dostatečný příklad o čem a jak psát. Jestliže již svůj vlastní farní zpravodaj nějaký čas vydáváte, potom ve Farních informacích z Vilémova určitě naleznete ne jeden námět hodný k zamyšlení.

Farní informace naleznete na počítačové síti Internet na adrese: <http://www.indat.space.cz/petras>

Příspěvky, náměty a připomínky na adrese:

Petra a Petr Petrášovi, PSČ Vilémov 269

Vydavatelům tohoto farního zpravodaje gratulujeme a těšíme se na odezvu z farnosti naší diecéze.

-vr-

Farní informace

- Duben 1995 -

Tajemství lásky je větší než tajemství smrti.

O. Wilde

OPRAVY

Na laře ve Velkém Šenově se začala upravovat laře pro výuku náboženství. Současně bude sloužit jako kancelář farního úřadu. V mikulášovickém kostele byly zahájeny práce na opravě kape, která je pozůstatkem původního kostela. Věříme, že se práce dokončí do podzimního třicátého výročí kape. Iniciátorem a muzeem činu v obou případech je P. Václav Horňák.

Křížová cesta

Pan Antonín Tobiška z Rumburka, bývalý šenovský varhaník, věnoval kapli ve Velkém Šenově křížovou cestu. Za pěkné umělecké dílo, jehož je tvůrcem, mu srdečně děkujeme.

Křížová cesta

Společná křížová cesta českých a německých farníků se koná 2. dubna ve 14 hodin na Annaberku.

Upozorňujeme na knihy...

Všechny knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

KNIHKUPECTVÍ

MIROVÉ NÁMĚSTÍ s. LITOMĚŘICE, 412 01
TEL. + ŽÁZN. 0416 / 732 458
IČO: 631 38 557 DIČ: 196-7508122655 IČO: 631 39 901

Krátké radosti
Marcela
Kašpárková
Karmel 1998
cena: 128 Kč

Od této autorky vydali Karmelitáni již knížku Deset vyznání, jež se dočkala dalších dvou vydání. Tentokrát rozmlovala se známými lidmi, věřícími, méně věřícími i nevěřícími. Jsou to však velmi podmětné rozhovory. Knihu doprovází vysoce kvalitní fotografie Stanislava Boloňského.

František Sáleský
André Ravier
Karmel 1998
cena: 199 Kč

Knihy má úplný název „Moudrý člověk a světec František Sáleský“. František měl před sebou skvělou dráhu ve světě, ale on se rozhodl pro kněžství. Toto své povolání bohatě naplnil, nejdříve jako neohrožený misionář v Chablais, později jako ženevský biskup v diecézi, která byla sužována kalvínským rozkolem. Byl neúnavným pastýřem, vynikajícím kazatelem, ale rovněž velmi dobrým diplomatem. S Janou de Chantal založil ženský řád Navštívení Panny Marie. Je znám

jako autor „Úvodu do zbožného života“ a „Pojednání o lásce k Bohu“. Je patronem novinářů. Od téhož autora vyšla r. 1997 ve stejném nakladatelství kniha Sv. Jana de Chantal.

Zničení člověka
C.S. Lewis
Karmel 1998
cena: 69 Kč

Jesltiže se např. tělesa řídí gravitačním zákonem, tak i tvor jménem člověk má svůj zákon. Tento zákon nazývali moudří myslitelé „zákonem lidské přirozenosti“. Byl znám v různých dobách a civilizacích a porovnáme-li mravní naučení starých národů, jako např. Egyptanů, Babyloňanů, Řeků či Římanů, nacházíme mezi nimi zásadní shodu a můžeme zjistit jejich podobnost našim mravním poučením. V této pozoruhodné studii nás autor upozorňuje, že jakékoliv zpochybnění či pokus je nahradit údajně „lepší“ či „rozumnější“ vyústí nutně ke zničení toho, co je nám jako lidským bytostem vlastní.

Vcházím v nepoznané
Vojtěch Kohút
Karmel 1992
cena: 47 Kč

Sv. Jan od Kříže není v naší literatuře příliš znám. Několikrát byly sice vydány jeho spisy, ale doposud se žádná kniha nevěnovala přístupnou formou jeho životu. Až bratr Vojtěch od sv. Hedviky, bosý karmelitán od Pražského Jezulátka mu proto věnoval tuto knihu.

Kde jsi Adame?
Jósef Augustyn
Karmel 1998
cena: 249 Kč

Knihy je první částí připravovaného čtyřdílného kompletu rozjímání, které jsou inspirovány Duchovními cvičeními sv. Ignáce. Nelze tu nalézt žádné hotové a snadné návody, můžeme zde však najít podněty k zamyšlení i pomoc při otevírání se tajemství živého Boha.

Biblické obrazy o vykoupení
Anselm Grün
Karmel 1998
cena: 99 Kč

Autor se v této svojí poslední knize u nás vydané snaží uchopit tajemství našeho vykoupení v Ježíši Kristu různými obrazy. Uvědomuje si při tom, že to jsou vlastně jen pokusy, jak učinit nepochopitelné pochopitelným. Za vším vždy zůstává tajemství Boží lásky. Abychom porozuměli novozákonním textům o vykoupení skrze Ježíše Krista, musíme je číst na pozadí Starého Zákona. Autor proto před novozákonní obrazy vykoupení vykládá i některé starozákonní představy.

Člověk před Bohem
Adrienne von Speyer
Karmel 1998
cena: 99 Kč

Co je člověk před Bohem? Rovnocenný partner či naopak ubohé stvoření, určené jen ke službě a poslušnosti? Autorka jasně odhaluje, že člověk je neustálým dlužníkem, že jeho pozice nebude nikdy pozicí rovnocenného

partnerství. Přesto však člověk, protože se nachází před tváří Boží, je svobodný, protože na něj Bůh upřel svoji veškerou pozornost.

Hřích a strach
Jean Dulemeau
Volvox Globator
pro členy LK 320
sleva

Před vánocemi dostali členové Literárního klubu poměrně objemnou knihu, která se zabývá strachem jako lidským fenoménem, hybatelem dějinami i chování každého jedince nazávisle na době, postavení či společenském zařazení. Spisovatel náleží k těm autorům, kteří dokáží kombinovat atraktivní témata celospolečenského významu se všemi souvislostmi vztahujícími se k danému problému.

Nepřátelé veřejnosti
Paul Johnson
Rozmluvy 1998
cena: 248 Kč

Prostřednictvím historických příkladů od antiky až po současnost analyzuje autor zlovolné síly, které relativizují hledání a nalézání objektivní pravdy, útočí na svobodu a morální řád, destabilizují společnost a spochybňují i technický a ekonomický rozvoj lidstva.

Pokračování ze str. 10

může přispět sám, jiný může pomoc zprostředkovat. A to není málo. Svě nápady, typy a kontakty, např. na úspěšné podnikatele, ochotné dobré dílo podpořit, lze adresovat přímo na adresu: Stanislava Rabasová, Vladimírská 2459, Louny 44001.

V sobotu 3. října se uskutečnil zájezd do Hospice Anežky České v Červeném Kostelci. Čtrnáctého října došlo k fyzickému převzetí budovy bývalé porodnice. Ta byla hned za 6800,- Kč pojištěna, ale už si na tu pojistku vydělává. Firma, která provádí sanaci přilehlého svahu, využije část budovy se souhlasem združení do dubna 99 jako sklad, za což nám zaplatí 12000,- Kč.

Pan Šinfelt na valné hromadě informoval o počtu členů sdružení (celkem 41, z toho 35 řádných a 6 přidružených) a podal zprávu o hospodaření od ledna do října 1998. Do té doby jsme zaplatili za architektonickou studii, propagační materiál, poštovné a za různé správné poplatky celkem 178582,- Kč. Přesto do roku 1999 nevstupujeme s dluhem, ale s částkou 584501,- Kč na účtu. Když to sečtete, dělá to více než 3/4 milionu. Na hospice to ještě nestačí, ale je to slušný začátek. Suma se skládá z příspěvků členů sdružení, sponzorských darů firem a institucí a z darů jednotlivých dárců, kteří přispěli buď na účet, nebo anonymně při různých akcích. Například během výstavy obrazů v Praze se šlo přes 150000,-Kč, při benefičním koncertu v září v Litoměřicích bylo vybráno 4040,- Kč a sbírka u Živého betlému, pořádaného ve spolupráci s Charitou v Litoměřicích vynesla 14 tisíc. Uvádíme-li zde jména největších sponzorů a dárců, neznamená to, že si menších darů, často dávaných nikoliv z nadbytku,

Rodičovské požehnání před důležitým životním krokem dítěte.

Rodičovské požehnání, o kterém jsme již ve Zdislavě psali (č. 11/98) má za cíl vyprosít synům a dcerám, aby se staly takovými, jaké je Bůh chce mít, aby vždy dělaly radost Pánu i svým rodičům. Benedikcionál však obsahuje zvláštní požehnání, které rodiče mohou udělovat svým dětem před jejich důležitým životním krokem. Toto požehnání vyjadřuje důvěru rodičů i dětí v pomoc a ochranu Boží právě ve chvílích, kdy v životě mladého člověka dochází k mimořádným a rozhodujícím událostem. Takovými událostmi mohou být odchod na studia, nástup vojenské služby, začátek práce ve svém povolání nebo vstup do manželství. Jak se takové požehnání uděluje jsme již podrobně popsali (Zdislava č. 12/98). Omezíme se proto na to nejdůležitější: Víme, že , jako každou modlitbu, i požehnání jiné osobě začínáme a končíme

znamením kříže. Ten z rodičů, který bude jménem obou rodičů požehnání udělovat, vyjádří důvěru v přítomnost Boží slovy: "Naše pomoc je ve jménu Pána." Všichni přítomní odpoví: "Neboť On stvořil nebe i zemi." Poté si uvědomíme situaci, při které za dceru či syna Pána prosíme, například: "Náš syn (nebo dcera) odchází z domova ...", "začíná studium...", "nastupuje do práce ..." a podobně. "Všichni patříme do velké rodiny Božích dětí, Bůh se o nás stále stará. Nikdy proto nezapomeň na to, že tě Pán má rád a jedne podle toho. Počínej si vždy tak, jak nám to Pán uložil ve slovu Písma svatého." Následuje čtení Božího slova. Benedikcionál nám pro tuto příležitost nabízí několik možností k vlastnímu výběru. Můžeme přečíst úryvek z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům 3, 12-17, z prvního listu Janova 2, 13-

17, z 1. knihy Mojžíšovy Gn 28, 10-16 nebo ze 7. kapitoly evangelia Matoušova Mt 7, 12-14 nebo Mt 7, 24-25. Požehnání vrcholí pronesením vlastní žehnací modlitby, která zní takto: "Pane, náš dobrý Bože, Otče našeho Pána Ježíše Krista, shlédni na našeho syna (dceru), který stojí před důležitým krokem ve svém životě. Provázej ho požehnáním v jeho očekáváních a nadějích, vždyť všechno závisí od tvé pomoci. Chraň ho od zlého a veď ho po správných cestách. Zachovej ho ve své lásce a ve společenství své církve." Je vhodné, abychom se všichni společně pomodlili modlitbu Páně: "Otče náš...". Rodiče žehnají dítě křížkem na čele se slovy: "Ať tě provází a chrání všemohoucí Bůh, Otec i Syn i Duch svatý. Amen." Závěrem řekneme: "Dobrořečme Pánu" a poděkujeme za udělené dobrodiní: "Bohu díky."

ale z nedostatku vážíme méně. Obojí je třeba. Těmi velkými spozorskými dary uhradíme faktury. Groš chudé vdovy zase svolává na náš projekt Boží požehnání, bez něhož, jak známo, marné lidské namáhání. Takže Pán Bůh zaplatí všem!

Děkujeme našim sponzorům:

Lovochemie Lovosice 100 tisíc Kč, Okresní úřad Litoměřice 100 tisíc Kč, Strojírenský zkušební ústav Jablonec nad Nisou 10 tisíc Kč, Město Libochovice 5 tisíc Kč, EMD Energie s.r.o. 3 tisíce Kč, ECS s.r.o. Praha 3 tisíce Kč.

Děkujeme našim dárcům:
Dr. Šíma z Jablonce n.N. 50 tisíc

Kč, ing Hlaváček z Liberce 20 tisíc Kč, J. Vacek z Mladé Boleslavi 10 tisíc Kč, p. Lapard z Kroměříže 5555,- Kč, J. Fricová z Loun 5 tisíc Kč, R. Křeček z Červeného Kostelce 5 tisíc Kč, ing Bartáček z Jablonce nad Nisou 5 tisíc Kč, Dr. Mařík z Prahy 5 tisíc Kč, Dr. Dragon z Rumburku 5 tisíc Kč. Částkou 1 až 4 tisíce Kč přispěli: M. Seidlová z Poleska, B. Reitspitssová z Liberce, ing. I. Poláček z Prahy, Z. Maruna z Prahy, ing. A. Shauer z Liberce, Dr. Zapletalová z Prahy, M. Němcová z Búdyně, E. Klaparová z Prahy, J. Netopilová ze Svatého Kopečka u Olomouce, Sestry sv. Kříže z Kroměříže, M. Dohnalová z Brodce, P. J. Helikar z Litoměřic, pí Hadamčíková z Kravař, Dr. Šíma z Neratovic, pí Měkotová z Kralup n. Vlt., R. Janák z Červeného Kostelce, ŘK farnost ze Lhoty u Malenovic, pí Ocovská z Prahy, M. Brúnová z Litoměřic, I. E. Tojšilovi z Mladé Bo-

leslavi, pí Mázlová z Prahy, I. Dvořáková z Mladé Boleslavi, Mgr. Maňásková z Frenštátu p. Radh., M. Maryšková ze Železného Brodu, P. Veselý z Prahy, P. Pichl z Prahy, M. Tošovská z Prahy, H. Štarhová z Lovosic, A. Nepauerová z Prahy, B. Formanová z Loun, J. Folmanová z České Lípy, p. Camsa - Novotný z Otrokovic, Dr. M. Štruplová z Rychnova nad Kněžnou a M. Handlířová z Třebíče.

Zvlášť děkujeme všem, kteří se za toto dílo modlí, i kněží, kteří na tento úmysl obětovali nebo obětují mši svatou.

Připomínáme naši kontaktní adresu: Sdružení pro založení a podporu hospice Stránského 1313/32 Litoměřice 41201

Hledejte Boha

Bůh je vlastně smyslem našeho bytí, a všichni lidé by měli vědět, že jen skrze Ježíše, Pána našeho, se můžeme přiblížit k Bohu!

Spojíme se s Ním však jen tehdy, bude-li v nás láska prostoupena Ježíšem.

Bůh s námi bude, budeme-li jej hledat, jako On nás!

Vždyť on si tolik přeje být s námi ve spojení, touží po naší lásce, po našem volání. Stvořil nás a všechno co je na Nebi a na Zemi a je k nám nakloněn nekonečnou láskou. Chce, abychom se na něho obraceli. Volá nás.

Jestliže slyšíme, naplňuje nás novou silou a radostí.

Jsou však i lidé, kteří neslyší. Nevěří nikomu a ničemu. Nalézají uspokojení v majetku a v jiných hodnotách. To je jejich radost, ale je prázdná. A Bůh, ten největší poklad lidstva je jim vzdálený... Nevědí, nebo ani nechťejí vědět, že Ježíš Kristus i za ně zemřel, že jedině On je naše spása a cesta k životu věčnému.

Někdy se může stát i věřícím, že mají pocit, jakoby Bůh neslyšel jejich prosby, jejich volání. Ale On nás slyší, jsme-li k Němu i my naplněni opravdovou, upřímnou láskou a touhou. Vždyť On si přeje, abychom se na Něho obraceli a mluvili s Ním. Slyší nás!

Vždyť On je Ten, který dává život, radost. Jemu patří dík za vše, i za dny nepohody, i za dny plné slunce, za každou minutu života! Proto vzdávejme Pánu dík za každý strom, za každý keř, za každou květinu, za vůni rozkvetlé zahrady, za veliký dar, který světu dal, za našeho Pána Ježíše Krista, za Život na této zemi, za jeho velikou lásku a trpělivost. Sláva Tobě, který jsi a budeš na věky.

*Barbora Bajerová
Chrastava*

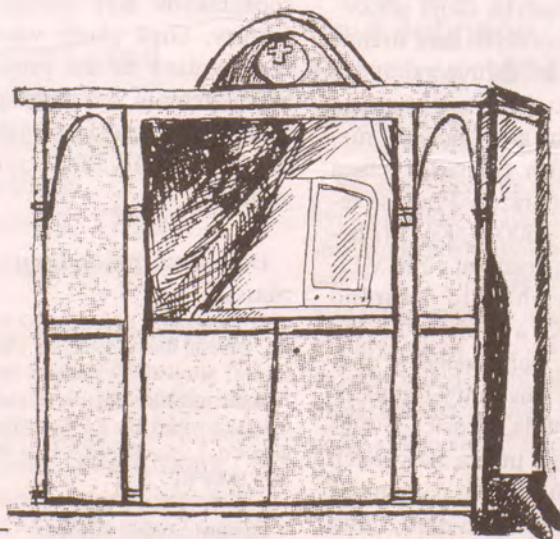
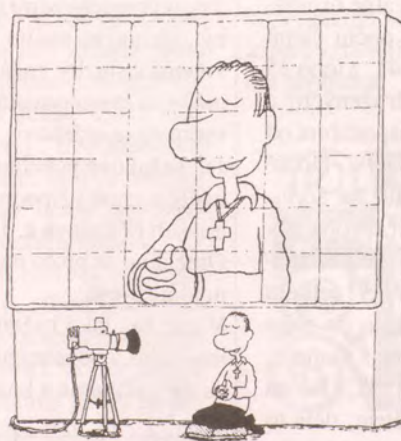
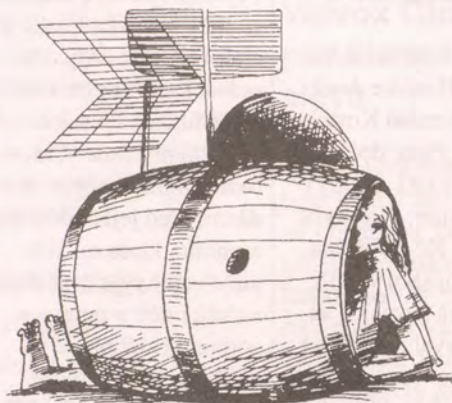
Omluva:

Jsem nucen se omluvit panu Šantinovi za formu, s jakou jsem reagoval na jeho dopis redakci ohledně pravopisných chyb v prosincovém čísle. Zároveň chci poprosit některé - mně neznámé - bratry (nebo sestry?) v Kristu Pánu, aby případné námítky proti mé redakční i jiné práci směřovali na adresu redakce a ne k rukám pana biskupa, zvláště, když mne v nich nazývají nevybíravými tituly. Omlouvám se tedy jako kněz a ne jako "nevyčválaný patnáctiletý puberták".

P. Michal

Vtipná půlstránka

Dnešní doba je v zajetí médií, především televize. Tomuto tématu se věnují dnešní obrázky bez komentáře.

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Kněz své doby.

Z Litoměřického semináře ti, kteří končili studium, jezdili na Vranov u Brna, kde podstoupili týdenní duchovní zotavenou před vysvěcením na kněze. Rád vzpomínám na ty, kteří zahájili svou kněžskou cestu na Vranově a nebylo jich málo. Před nedávnem v televizním křesťanském magazínu bylo o výjimečném knězi Pavlu Procházce, který působí v rómské komunitě v Děčíně. Přichází z Brna, městské části Staré Brno a na kněze byl vysvěcen v roce 1982 a začal působit právě na Vranově. Když Otec Pavel odešel z Vranova, působil na českomoravské vysocině - Nové Město a okolí. Pak o něm nikdo nevěděl. Až z křesťanského magazínu jsem se dozvěděl, že působil čtyři roky v Brazílii někde v pralese mezi domorodými kmeny. Dnes, kdy denně se probírá rómská problematika, se kterou si nikdo neví rady, Otec Pavel úspěšně působí v rómské komunitě. Kam přijde, rozsévá svým ovečkám vzácné dědictví svého ducha i své životní síly a optimismu. Stal se za ta léta knězem chudých a opovrhovaných. Ať ho Pán Bůh posiluje a žehná v další činnosti.

Jiří Holešovský

Byl to znamenitý člověk!

Snad ještě někteří věřice ve Starých Křečanech u Rumburka pamatují na pana Hanse Marschnera, který se jako kostelník staral o tamější kostel po více než třicet let až do roku 1969. Byl to člověk na první pohled prostý, neokázalý, ve skutečnosti však nevšední a svým způsobem obdivuhodný. Zemřel přesně před deseti lety.

Neměl v roce 1912 lehký start do života. Po dětské obrně mu zůstalo postižení pravé paže. Většinu života pracoval v tiskárně jako kopista. Vychoval pět dětí. Vedle svého zaměstnání se ještě staral o kostel. Už toto všechno by stačilo k naplnění jednoho života. Pan Hans však vykonal ještě něco navíc.

Od dětství projevoval lásku k přírodě. Ve čtrnácti letech si založil herbář a později složil v Dráždanech zkoušku

na houbařského poradce. Když v roce 1945 přišel o mikroskop, který byl nezbytný pro profesionální mykologii (nauka o houbách - poznámka redakce), vrátil se k poznávání květeny a to ve zdejší kraji. Ač neměl žádné vyšší vzdělání, vypracoval se na znamenitého botanika-floristu, kterého si váží i dnes profesionální botanici. Do své kartotéky zanášel všechny poznatky od botaniků z 19. stol. a udržoval kontakty se současnými botaniky českými i německými.

Výsledkem tohoto dlouhodobého úsilí je práce „Květena Šluknovského výběžku“, která byla publikována ve třech ročnících Sborníku Severočeského muzea - Přírodní vědy.

Pro Hanse Marschnera však nebyla příroda jen objektem vědy, ale především dílem Božím, které se snažil poznávat. Na začátku rukopisu Květeny jsou čtyři písmena: AMDG (Ad maiorem Dei gloriam - K větší slávě Boží). A když rukopis dokončil, připojil dvě slova: Deo gratias (Bohu díky).

Tento botanik svou práci dovršil úsilím jeho předchůdců - dvou kněží z minulého století: P. Johann Georg Göttlich (+1843, hrob u kostela v Jiříkově) a P. Wenzel Karl (+1870, pohřben v Království u Šluknova). A já věřím, že ti tři se spolu na věčnosti sešli.

Mgr. Emil Tuma - Rumburk

Milí přátelé v redakci

Měsíčník Zdislava se mi líbí obsahově i úpravou. Navštěvujeme kostel sv. Vavřince v Chrastavě, kde jsme vždy naplnění Božím slovem a radostí v srdci z kázání našich milých kněží i z krásné znějících varhan.

Když kostelem zaznívá zpěv chvály Hospodinu, věříme, že naše hlasy se nesou k našemu Pán a že je jistě potěšen tou jednotou a velikou vírou.

*Barbora Bajerová
Chrastava*

Neziskový sektor šancí pro církve

Současná vláda se snaží intenzivně vyřešit vztah církve a státu. Jednou z důležitých oblastí jsou finance, kterých stát má málo a tak nelze vyloučit drastické úsporné kroky. O to víc je důležité vnímat šanci, kterou je neziskový sektor.

1. února začíná 2. ročník celostátní kampaně nevládních neziskových organizací pod názvem "30 dní pro neziskový sektor". Cílem je představit činnost a poslání a také rozvinout diskuzi na toto téma ve společnosti a lze si přát, aby diskuze byla též v církvi zvl. na úrovni farní. Východiskem musí být uvědomování si toho, že křesťané jsou občany své země, kterým leží na srdci obecné dobro a že skrze různá sdružení, nadace mohou získat prostředky a též spolupracovat na zavedených solidních projektech.

Kampaň se snaží dělat osvětu, protože naše demokracie je zatím křehká a hodně mladá a může závidět zemím, které v této oblasti udělaly velký krok. Například během několika posledních desítek let v USA tvoří neziskové organizace páté americké společnosti. Každý druhý Američan pracuje ve veřejně prospěšném sektoru jako dobrovolník a věnuje této práci alespoň tři hodiny týdně. To může být pro nás příkladem, jak může vypadat odpovědný občanský (a také křesťanský) přístup ke své komunitě.

Smyslem neziskové organizace je pomáhat změně v životě člověka, společnosti. Nezištná práce pro neziskovou organizaci může lidem poskytnout pocit příslušnosti k nějakému společenství lidí.

Občanské aktivity mohou vykonávat mnoho služeb, které veřejnost po společnosti požaduje (sociální, ekologie, kulturní dědictví...). Tímto způsobem se též rozšiřuje veřejná účast na chodu společnosti (přístup k informacím, rozhodování, prosazování práva, identifikace spol. problémů a cesty k jejich řešení).

Hodně informací a podnětů nabízí rozebrané vydání knihy Petera Druckera, Řízení neziskových organizací (Praxe a principy), vyd. Management Press 1994.

*P. Josef Hurt SJ
Bohosudov*

Věřím v Ducha svatého

Život křesťana je od počátku až k svému dovršení spjat s církví. Je proto zcela samozřejmé, že o ní mluví apoštolské vyznání víry. Víru v "jednu, všeobecnou, apoštolskou církev", jež je naší duchovní matkou a učitelkou víry, nám ukládá i Nicejsko-cařihradské vyznání.

Víra a církev

Mnozí dnešní lidé nechápu poslání církve v lidské společnosti a někdy se o to ani nesnaží. Jiní zase snad opravdu věří, že je Bůh, a jsou přesvědčeni, že nám Kristus přinesl Boží zjevení, cítí však jakousi nelibost, že by "jejich" víra měla být svázána s nějakou církví. Víra je pro ně pouze záležitost jejich smýšlení a domnívají se, že vnější věci - jako kostely, bohoslužbu, kněze a církevní obec nepotřebují. To vše je pro ně zbytečné. Podle jejich názoru je člověk křesťanem pouze vírou a oddaností Kristu a to je možné - jak říkají - bez jakékoliv zprostředkující instituce.

Věřoucí konstituce o církvi Světlo národů nám říká: "V každé době a v každém národě je Bohu milý každý, kdo se ho bojí a jedná spravedlivě. Bůh si však nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, s vyloučením jakéhokoliv vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho v pravdě uznával a svatě mu sloužil." (LG 9)

Kyriaké Ekklésia

Písmo svaté Starého i Nového Zákona označuje tento lid často názvem "církev (ekklésia), což znamená "svolání", "shromáždění". Řecký výraz "kyriaké", z něhož vzniklo i české "církev", zase znamená "ta, která patří Pánu". v křesťanském slovníku, výraz

"církev" označuje liturgické shromáždění, ale také místní společenství nebo všeobecné společenství věřících. Ve skutečnosti jsou však tyto tři významy nedílné. "Církev" je lid, který Bůh shromažďuje z celého světa. Církev existuje v místních společenstvích a uskutečňuje se jako liturgické společenství, především eucharistické. Žije z Kristova

Předpovídají, že Boží odpovědí na jeho nevěrnosti bude uzavření nové a věčné úmluvy.

Kristova církev

"Tuto novou smlouvu uzavřel Kristus, totiž novou úmluvu ve své krvi, a povolal ze Židů i z pohanů lid, který by ne podle těla, nýbrž v Duchu

vání, jež Ježíš předjímal ustanovením eucharistie a uskutečnil na kříži. Začátek a růst církve "naznačuje krev a voda tryskající z otevřeného boku ukřižovaného Ježíše", "neboť z boku Krista, zesnulého na kříži, vzešlo obdivuhodné tajemství celé církve". "Jako byla Eva utvořena ze žebra spícího Adama, tak se církev zrodila z probodeného srdce Krista, který zemřel na kříži." (sv. Ambrož)

Církev a Letnice

V den letnic byl seslán Duch svatý, aby stále posvěcoval církev. Tehdy "se církev veřejně představila zástupu lidu a kázáním začalo šíření evangelia mezi národy." Církev je "povolání" všech lidí ke spáse a proto se snaží s láskou oslovit a zachránit každého.

Církev bude dovršena teprve v nebeské slávě, ve chvíli Kristova slavného návratu. Až do onoho dne "církev se ubírá při svém putování mezi pronásledováními světa a útěchami Boha."

Církev je v dějinách, ale zároveň je přesahuje. Pouze "očima víry" lze v její viditelné skutečnosti zahlédnout zároveň duchovní skutečnost, nositelku božského života. "Jediný prostředník Kristus ustanovil a bez přestání udržuje svou (svatou) církev, společenství víry, neděje a lásky zde na zemi, jako viditelný organismus a jejím prostřednictvím rozlévá pravdu a milost na všechny." Je to společnost vybavená hierarchickými orgány i Kristovo tajemné tělo: je v ní lidský i božský prvek.

Věřoucí článek o "společenství svatých" je jistým způsobem vysvětlením předchozího článku o církvi: "Co je církev, ne-li shromáždění všech svatých?" Společenství svatých je právě církev. (KKC 751-771,946) P. Audy

slova a z jeho Těla, a tak se sama stává Kristovým Tělem.

Starý zákon a církev

Svolání božského lidu začíná ve chvíli, kdy hřích zničil společenství lidí s Bohem se společenstvím mezi lidmi. Svolaání církve je takřka Boží reakce na chaos, který vyvolal hřích. Povoláním Abraháma za otce "velikého národa" a vyvoláním Izraele za Boží lid je ustavena církev Starého zákona jako duchovní viditelná instituce. Proroci však brzy obžalovávají Izrael, že navzdory všem projevům Boží lásky porušil úmluvu s Bohem a choval se jako prostitutka.

vytvořil jednotu a byl novým Božím lidem" (LG 9) Církev Nového Zákona je tedy "Kristovo království již dnes tajemně přítomné". Viditelným zárodkem a počátkem tohoto království je "malé stáde" těch, které Ježíš přišel shromáždít kolem sebe a jimž se on sám stal pastýřem.

Pán Ježíš dal svému společenství strukturu, která bude trvat až do konce světa. Je to především volba dvanácti s Petrem jako jejich hlavou. Skupina apoštolů, ale i ostatní učedníci se od chvíle povolání podílejí na Kristově poslání, na jeho moci, ale též na jeho osudu.

Církev se však zrodila hlavně z naprostého sebeobětování Krista za naši spásu; oběto-